

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: G. M. T. S. F., nar. X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Tis u Blatna,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s. (OPU),
se sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, IČ: 75151529,
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 21. 12. 2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPP-166216-24/ČJ-2023-030022 ze dne 7. 12. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl dne 19. 11. 2023 zadržen hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Plzeň“), poté, co byl kontrolován dle § 167 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve vlaku č. EC358 ve směru Praha – Mnichov v prostoru hlavního vlakového nádraží v Plzni. Sdělil nesrozumitelné jméno, uvedl, že nemá žádný pobyt ani vízum v EU, je z Kamerunu a jede do Belgie za bratrem. Nebyl schopen žádným způsobem prokázat svoji totožnost ani oprávněnost k pobytu na území ČR. Byl proto zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a byl eskortován na služebnu OPKPE Plzeň. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu, dále bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezena shoda, tj. bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU, konkrétně v Rumunské republice.
2. Žalobci bylo dne 19. 11. 2023 předáno Rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Rumunské republiky podle nařízení EU č. 604/2013, kde byla stanovena lhůta zajištění na 30 dní ode dne omezení osobní svobody. Dne 28. 11. 2023 zaslala Rumunská republika souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž ČR má v souladu s nařízením EU č. 604/2013 lhůtu přijetí 6 týdnů od akceptace přijetí na realizaci předání účastníka řízení do odpovědného členského státu, tj. do 9. 1. 2024. Jsou tedy splněny podmínky zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce bude předán podle nařízení EU č. 604/2013.
3. Žalovaný posoudil nebezpečí útěku a účelnost použití mírnějších donucovacích opatření. Dospěl k závěru, že existuje vážné nebezpečí útěku, neboť žalobce několikrát úmyslně uvedl nepravdivé informace s úmyslem uvést správní orgán v omyl, dále uvedl, že cílem jeho cesty byla Belgie, není schopen uvést žádnou adresu svého pobytu na území ČR, nemá již skoro žádné prostředky k pobytu a vycestování z území, není oprávněn k pobytu na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, přes něž by z ČR cestoval do Rumunské republiky, tj. samostatně nemůže do Rumunské republiky vycestovat. Žalovaný konkretizoval důvody, pro něž je přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, zabýval se otázkou realizovatelnosti předání žalobce i dobou zajištění s tím, že Rumunská republika je povinna žalobce převzít, přičemž jedinou překážkou, proč není možné žalobce předat ihned, jsou v nařízení stanovené lhůty. Žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a dobu zajištění prodloužil podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 22 dní, celkem tedy na 52 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Doba omezení osobní svobody žalobce se počítá od 19. 11. 2023 od 11.15 hodin, kdy byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) s odkazem na odst. 2 zákona o Policii hlídkou OPKPE Plzeň a končí 9. 1. 2024.

II.

Žaloba

4. V žalobě namítal žalobce porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 3 z.č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména ve vztahu k možnosti realizace Dublinského transferu žalobce do Rumunska, v § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci zejména ve vztahu k zárukám pro zranitelné osoby, jež poskytuje

rumunský azylový systém, v § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí zejména ve vztahu k zohlednění zranitelnosti, dále v § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 a 13 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 3 Úmluvy proti mučení, neboť v případě transferu žalobce do Rumunska mu hrozí riziko špatného zacházení a navrácení do země původu, kde mu hrozí trest smrti za jeho sexuální orientaci, tedy rozhodnutí zakládá postup v rozporu se zásadou non refoulement. Dále namítal rozpor s čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, neboť v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější opatření. Žalobce dále namítal rozpor s čl. 5 odst. 1 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobce je zranitelnou osobou LGBT orientace a je zajištěn v pro něj ohrožujících podmínkách. Žalovaný nijak nezohlednil zranitelnost žalobce a jeho motiv pro nezákonný vstup, v napadeném rozhodnutí se zaměřil na skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale ke skutečnostem svědčícím v jeho prospěch, jimiž je jeho LGBT sexuální orientace, pro niž opustil zemi původu, nepřihlédl. Dle zprávy o stavu lidských práv amerického ministerstva vnitra dochází v Kamerunu k fyzickému násilí, mučení, bití a svévolnému zatýkání LGBT osob a v Rumunsku dochází k diskriminaci a útokům na LGBT osoby, žalobce proto v napadeném rozhodnutí spatřuje riziko porušení zásady non refoulement, ochranu rumunských státních orgánů nepovažuje za dostačující, neboť azylový systém v Rumunsku vykazuje zásadní nedostatky a existuje riziko, že tam bude terčem diskriminace a pronásledování z důvodu své sexuální orientace, dále spatřuje nedostatky v rumunském azylovém řízení. Posouzení otázky, zda je azylový systém v Rumunsku zatížen nedostatky bránícími realizaci transferu přitom žalovaný dle žalobce zcela opomenul. Rumunsko je přitom dlouhodobě zemí, jež ani vlastním občanům patřícím do LGBT menšiny není schopna poskytnout ochranu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyšel ze skutečného stavu věci, neboť si neopatřil žádné informace o stavu azylového řízení v Rumunsku z různých zdrojů. Přestože Rumunsko vyslovilo teoretický souhlas s převzetím případu žalobce, v praxi dle statistických údajů AIDA nejsou transfery do Rumunska de facto realizovány a existují tedy značné pochybnosti o tom, zda bude účel zajištění vůbec možné z praktického hlediska naplnit. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného o nezbytnosti jeho zajištění. ZZC Balková, v němž se žalobce nachází, je zařízením pro samotné muže, u nichž se v souvislosti s tím, že pochází z nejrozličnějších kulturních prostředí, projevují předsudky vůči homosexualitě a žalobce se tak cítí být v tomto zařízení ohrožen z důvodu své sexuální orientace a pocituje obdobné riziko, před jakým uprchl ze země původu. Vhodnějším by pro něj bylo ubytování v některém z pobytových středisek, v němž by byl žalobce zároveň dostupný pro další úkony v řízení.

5. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2. 1. 2024 mimo jiné uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, vycházel z individuálního stavu věci, v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 čl. 18 odst. 1 písm. b), dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost

se posuzuje a který učinil žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaný proto nemohl postupovat jinak, neboť žalobce požádal o mezinárodní ochranu v první jím zvolené bezpečné zemi, tj. v Rumunské republice, kde dobrovolně požádal o mezinárodní ochranu, a proto měl v této zemi zůstat do doby rozhodnutí o této žádosti. To, že požádal o mezinárodní ochranu v Rumunské republice, se žalobce snažil žalované úmyslně zatajit, přičemž se vůbec nezmínil, že by mu v Rumunsku v souvislosti s jeho sexuální orientací hrozilo nějaké nebezpečí. Své tvrzení, že Kamerun opustil z téhož důvodu, nijak neprokázal. Tvrzení žalobce se tak jeví jako účelové s cílem vyhnout se předání do Rumunské republiky, žalobce nemá konkrétní informace či důkazy, že jsou v Rumunsku osoby s homosexuální orientací diskriminovány, sám ze své vlastní vůle požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku a žalovaný proto nechápe, proč nyní proti předání zpět do Rumunské republiky brojí. Žalovaný postupoval v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, čl. 18 odst. 1 písm. b), dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě nebo se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaná s ohledem na nastalé skutečnosti přistoupila k zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a odeslala Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska podklady k zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) podle uvedeného nařízení a Dublinské středisko zahájilo řízení o zpětvzetí žalobce do Rumunské republiky, přičemž dne 28. 11. 2023 zaslala Rumunská republika souhlas s přijetím žalobce. S ohledem na to, že od akceptace přijetí běží 6 týdenní lhůta na samotnou realizaci předání žalobce zpět do Rumunské republiky, přistoupila žalovaná na žádost Dublinského střediska o prodloužení zajištění žalobce. Kdyby v současné době nebylo zpětné přebírání osob do Rumunské republiky dle Dublinského nařízení možné, Rumunská republika by s převzetím žalobce zpět nesouhlasila. V minulém roce proběhla realizace převzetí zpět do Rumunské republiky v několika obdobných případech. K tvrzení žalobce o tom, že je zranitelnou osobou – LGBT- a v detenci se z tohoto důvodu obává špatného zacházení, žalovaný uvedl, že žalobce žádným důkazem neprokázal, že je zranitelnou osobou z tvrzených důvodů, přičemž pouhá jeho tvrzení v tomto směru nemůže žalovaná akceptovat. Žalobce dále zatajil, že o mezinárodní ochranu požádal v Rumunské republice, kde nesetřval do doby vydání rozhodnutí, do ČR cestoval v úkrytu, zakoupil si jízdenku do Bruselu, kam chtěl odcestovat bez cestovního dokladu a oprávněnosti k pobytu v jiných členských státech EU. Žalobce svým jednáním zneužívá celý proces řízení o mezinárodní ochranu. Kdyby se mu podařilo vycestovat do jeho cílové země, tj. Belgie, a zde by opětovně požádal o mezinárodní ochranu, byl by stejným postupem na základě Dublinského nařízení vrácen zpět do Rumunské republiky, kde jako první požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaná se otázkou, zda by mohl být žalobce zranitelnou osobou, nezabývala, neboť se jedná o prosté tvrzení. K námitkám žalobce týkajícím se jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců, kde je umístěn s jiným zajištěnými osobami pocházející ze zemí s rozšířenými kulturními a náboženskými předsudky vůči osobám jako je on, žalovaná uvedla, že o případných problémech by byla okamžitě informována pracovníky tohoto zařízení, k čemuž však nedošlo, a proto není důvod žalobce přemísťovat do jiného zařízení, jak žádá. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného zopakoval a shrnul důvody, pro něž považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, s tím, že trvá na zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.

V.

Posouzení věci soudem

8. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným. Žalobce k žalobě připojil zprávy v anglickém jazyce týkající se lidských práv a práv LGBT osob v Rumunsku a Kamerunu. Soud k provedení těchto důkazů nepřistoupil, jednak s ohledem na absenci jejich překladů do českého jazyka a dále s ohledem na jejich nadbytečnost, jež vyplývá z níže uvedeného.

VI.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Žalobce byl dne 19. 11. 2023 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR poté, co byl zadržen hlídkou Policie ČR s ohledem na to, že při kontrole v prostoru hlavního vlakového nádraží v Plzni nebyl schopen prokázat svoji totožnost ani oprávněnost k pobytu na území ČR, přičemž uvedl, že nemá žádný pobyt ani vízum v EU, je na cestě do Belgie. Následně bylo porovnáním daktyloskopických otisků zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice. Z domovské země, Kamerunu, odjel, jak uvedl, aby jako homosexuál nečelil diskriminaci. Nejprve se zdržoval v Moldávii, následně ilegálně v úkrytu automobilu přicestoval přes Rakousko do ČR.
11. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPP-166216-8/ČJ-2023-030022 ze dne 19. 11. 2023 byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání do Rumunské republiky podle právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 19. 11. 2023.
12. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-166216-24/ČJ-2023-030022 ze dne 7. 12. 2023 byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o 22 dní, tedy celkem na 52 dní prodloužena doba zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunské republiky dle Nařízení rady Evropského společenství a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, stanovená původně na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
13. Žalobce uvedl, že se nechce vrátit do Rumunska, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, ale chce pokračovat v cestě do Belgie, přestože není oprávněn ke vstupu na její území. Z tohoto důvodu správní orgán neuložil zvláštní opatření za účelem vycestování, měl důvodné podezření, že žalobce azylovou proceduru zneužívá, jako žadatel byl povinen setrvat ve státě, kde požádal o mezinárodní ochranu, namísto toho se vydal v úkrytu ve vozidle na další cestu, ač neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech.

14. Rozsudkem zdejšího soudu č. j. 34 A 5/2023-18 ze dne 20. 12. 2023 byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-166216-8/ČJ-2023-030022 ze dne 19. 11. 2023, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání do Rumunské republiky.
15. Dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.“*
16. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“*
17. Hlavní důvod zajištění žalobce spatřoval žalovaný v existenci vážného nebezpečí útěku žalobce, který pobýval na území ČR několik dní neoprávněně, na území přicestoval v úkrytu, chce cestovat dále do Belgie, ač k tomu není oprávněn, stejně tak jako k pobytu na území ČR, přičemž vyjádřil nechuť cestovat zpět do Rumunska, kde podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce opakovaně uvedl nepravdivé informace. Možnost uložení zvláštních opatření žalovaný vyloučil podle § 123 b odst. 5 zákona o pobytu cizinců s ohledem na důvodně předpokládaný nedostatek ochoty žalobce spolupracovat se státními orgány.
18. Důvody pro zajištění žalobce dle žalovaného přetrvávají i nadále. Ostatně ani žalobce nyní neuvedl jakoukoliv změnu v tomto směru, tj. ochotu dobrovolně se vrátit do Rumunska, naopak deklaroval úmysl cestovat do Belgie. Žalovaný byl dne 28. 11. 2023 informován Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky o tom, že Rumunsko přijalo dne 28. 11. 2023 odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět, soud má proto za prokázané, že důvody jednak pro zajištění a jednak pro prodloužení zajištění žalobce přetrvávají.
19. V případě žalobcem vysloveného nesouhlasu s nepřistoupením žalovaného k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, nezbývá soudu než se závěrem žalovaného souhlasit. Jelikož v průběhu zajištění žalobce nedošlo k žádné změně jeho stavu ani žádnou takovou změnu sám neuvedl, a to ani nyní v projednávané žalobě, nepochybil žalovaný, pokud vycházel z informací zjištěných v době řízení o zajištění žalobce. Jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí uvedl, žalobce vyjádřil úmysl i nadále pokračovat v cestě do Belgie, ač k takovému jednání nedisponuje příslušným povolením, stejně jako k pobytu na území ČR či jiného členského státu EU. Dále žalovaný správně konstatoval, že žalobce nemá žádnou stálou adresu pobytu na území ČR, nemá ani u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky. Žalobce do dnešního dne netvrdil žádnou změnu ve výše zjištěném stavu věci. Soud tudíž spatřuje postup žalovaného v této části za správný, když náležitě situaci žalobce s přihlédnutím ke zjištěným informacím vyhodnotil tak, že v daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že účastník řízení vycestuje zpět do Rumunska či nepřetrhá kontakty se správními orgány ČR a nebude pobývat na území ČR či jiného členského státu EU skrytě.
20. Dále žalobce zpochybňoval splnění podmínky pro pokračování jeho zajištění, když dle jeho názoru lze mít pochybnosti o tom, že v této lhůtě bude možné realizovat jeho transfer do Rumunské republiky, neboť ač Rumunsko vyslovilo teoretický souhlas s převzetím jeho

případu, v praxi nejsou transfery do Rumunska realizovány, čímž odpadá důvod jeho zajištění. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalovaná totiž postupovala v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 čl. 18 odst. 1 písm. b), podle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení, tedy v tomto případě Rumunská republika, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu, což je případ žalobce. S ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení zahájilo Dublinské středisko řízení o zpětvzetí žalobce do Rumunské republiky a dne 28. 11. 2023 zaslala Rumunská republika Dublinskému středisku souhlas s přijetím žalobce, žalovaná proto postupuje dle pokynů tohoto střediska. Lze souhlasit s tím, že pokud by v současné době nebylo možné zpětné přebírání osob do Rumunské republiky dle dublinského nařízení, rumunská republika by nesouhlasila s převzetím žalobce zpět. Jak vyplývá z vyjádření žalobce, jeho čerstvé zkušenosti s již proběhlou realizací převzetí osob v obdobných případech zpět do Rumunské republiky, toto potvrzují. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyly známy žádné skutečnosti, jež by mohly zmařit předání žalobce do Rumunské republiky, přičemž jedinou překážku, proč není možné žalobce předat ihned, jsou v nařízení EU č. 604/2013 nařízené lhůty a složitost přípravy předání či průvozu žalobce. Závěr o uskutečnitelnosti předání žalobce do Rumunska je tedy dán, neboť toto je reálné a lze důvodně očekávat, že k němu v nejdelsí přípustné době zajištění dojde.

21. Odůvodnění samotné délky prodloužení zajištění žalobce shledává soud za odůvodněné přezkoumatelným způsobem a odpovídající průběhu řízení stejně jako soudu v obdobných případech známé praxi.
22. Žalobce žalovanému dále vytýkal, že z celé řady mezinárodních podkladů vyplývají jednoznačné pochybnosti o stavu lidských práv, konkrétně osob LGTB osob v Rumunsku, jež navíc nejnověji přijalo opatření k urychlení deportací mimo EU, což lze považovat za namítání systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku. K těmto má žalovaný povinnost se v rozhodnutí zabývat pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky v daném státě skutečně existují, eventuálně, jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Je třeba zdůraznit, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, jež se na něm podílejí, dodržují základní práva a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Existuje tedy vyvratitelná domněnka, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení této domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit, neboť pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, aby členskému státu, v němž byla podána žádost o azyl, bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. Žalovaný v řízení o prodloužení zajištění musí v důsledku a v zájmu návaznosti vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění a z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, dále z poznatků získaných svou úřední činností a z výpovědí zajištěných osob. Je zřejmé, že žalobce dobrovolně požádal o mezinárodní ochranu právě v Rumunsku, přičemž jeho neochota se do této země vrátit je především důsledkem jeho snahy odcestovat do Belgie.
23. Dále žalobce žalovanému vytýkal, že se nijak nevypořádal s tím, že žalobce je zranitelnou osobou z důvodu jeho homosexuální orientace, přičemž z tohoto důvodu by mohl být diskriminován jak v zařízení pro zajištění cizinců, v němž se momentálně nachází, tak i

v Rumunsku. V té souvislosti je třeba zmínit, že předmětem projednávané věci je přezkum zákonnosti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem předání žalobce do Rumunska. Nastala-li by proto situace, jíž se žalobce obává, tedy, že by v zařízení došlo k jeho diskriminaci z důvodu jeho sexuální orientace, pak taková změna okolností nemusí podléhat soudnímu přezkumu v této fázi řízení, přičemž žalobce může požádat o propuštění ze zajištění či úpravu poměrů v něm, avšak za současné situace není důvod přemísťovat žalobce do jiného zařízení. V souvislosti s tvrzenými obavami žalobce ze situace v Rumunsku je podstatné, zda jsou podmínky v Rumunsku pro žalobce natolik špatné, že z nich vyplývá riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU a článku 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. To však žalobce netvrdil, své obavy v žádném ohledu nijak nekonkretizoval a tvrzenou obavu z diskriminace, jíž se s ohledem na svoji sexuální orientaci obává, proto soud považuje za účelovou a nelze ji považovat o vypovídající o přijímacích podmínkách nesoucích riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Nelze zároveň odhlédnout od toho, že se žalobce dobrovolně rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu právě v Rumunsku. Žalovaný proto dle názoru soudu nepochybil, pokud se otázkou zranitelnosti žalobce nezabýval.

24. V závěru soud shrnuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména soud považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné v každé jeho části.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

VII.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. ledna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně